

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 26.597 van 29 april 2009
in de zaken RvV X
RvV X / II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Jordaanse nationaliteit, op 10 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hem betekend op 28 januari 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X, van Jordaanse nationaliteit, op 10 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, hem betekend op 27 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories in beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 27 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 augustus 2006 een visumaanvraag type C in. Op 11 september 2006 wordt de afgifte van het visum geweigerd.

1.2. Verzoeker reist naar België op 1 augustus 2007 met een toeristenvisum, afgeleverd door het Franse consulaat-generaal te Jeruzalem, geldig van 17 juli 2007 tot en met 11 augustus 2007.

1.3. Op 17 augustus 2007 vraagt verzoeker de verlenging van zijn visum, dewelke wordt geweigerd.

1.4. Op 31 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld op 7 november 2008. Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 5/11/2007 bij de burgemeester van Vilvoorde en aangevuld op 28/11/2007 door (...), in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangepast door de wetten van 15 juli 1997 en van 15 september 2006, is ontvankelijk doch ongegrond.

MOTIVERING :

Uit de voorgelegde belastingsaangifte van het jaar 2008 blijkt dat het netto-inkomen van de garant die te zijnen gunste een verbintenis tot tenlasteneming overeenkomstig Bijlage 32 heeft onderschreven voor de duur van de studies aan de VUB ontoereikend is. Het netto-jaarinkomen van Mijnheer S. bedraagt slechts 2781, 52 euro hetgeen onvoldoende is om in zijn levensonderhoud, dat van zijn kind ten laste en de student te voorzien. (Het wettelijk voorziene netto-maandinkomen dient 750 euro voor de garant + 558 euro voor de student + 150 euro per persoon ten laste van de garant te bedragen.) Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd en wordt zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf verworpen."

1.5. In uitvoering van de beslissing van 27 januari 2009 van de gemachtigde van de minister wordt aan verzoeker op 27 januari 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

artikel 7, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de geldigheidsduur van zijn visum; betrokkene verblijft reeds sedert 19/07/2007 op het grondgebied van de Schengenstaten. Zijn visum is vervallen sinds 11/08/2007.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, (...), om de volgende reden:

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene diende een vraag 9, 3° in op datum van 14/08/2007. Deze kon echter niet worden behandeld wegens ongeldig. Op datum van 25/11/2007 diende hij een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd verworpen op 27/01/2009.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden m hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming AMMAN."

1.6. Tegen de beslissing van 27 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen en tegen het bevel van 27 januari 2009 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde

dient verzoeker op 30 januari 2009 een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met betrekking tot de beslissing van 27 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen stelt de Raad bij arrest nr. 22.595 van 31 januari 2009 de afstand van de vordering vast. Met betrekking tot het bevel van 27 januari 2009 stelt de Raad bij arrest nr. 22.594 van 31 januari 2009 het gebrek aan een moeilijk te herstellen nadeel vast en wordt de vordering verworpen.

1.7. Op 6 februari 2009 wordt verzoeker in vrijheid gesteld naar aanleiding van de beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Brussel.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring voor zover deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien een eventuele nietigverklaring niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het vertrouwensbeginsel omdat in de verwerping van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt geantwoord op de omstandigheden die verzoeker aanhaalde teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen, dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd en niet antwoordt op een aantal overwegingen. Verzoeker verwijst naar zijn regularisatieaanvraag en de gronden waarop hij zijn aanvraag steunde, met name: ontstentenis consulaat/ambassade, risico op onmenselijke en vernederende behandeling, duurzame relatie met een Belgische onderdaan. De beslissing steunt niet op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan de zaak zodat de beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten.

4.2. Verweerder zet in haar nota met opmerkingen, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, het volgende uiteen:

Het enig middel: "Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel."

Verzoeker gaat niet akkoord dat de bestreden beslissing niet ingaat op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden, zoals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling conform artikel 3 van het E.V.R.M., de duurzame relatie met de Belgische onderdaan conform artikel 8 van het E.V.R.M. Verzoeker stelt niet te kunnen deduceren welke belangen de overheid met de bestreden beslissing beoogt en zodat de belangen die de staat (niet) laat geleden, niet opwegen tegen de belangen die verzoeker aanvoert.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.

Om als student in België te verblijven dient te worden voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 58 van de vreemdelingen. Verzoeker diende dan ook aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Feit is dat uit de overgemaakte documenten slechts kon vastgesteld worden dat de garant over onvoldoende middelen beschikte om betrokkene ten laste te nemen.

De bestreden beslissing is dan ook het loutere gevolg van het feit dat verzoeker in gebreke is gebleven om aan te tonen dat hij voldeed aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden. De financiële dekking van verzoekende partij werd niet verzekerd.

Enkel personen met een minimum netto-maandinkomen van 1.281 EUR per maand komen in aanmerking om een buitenlandse student ten laste te nemen. Uit het administratief dossier blijkt de heer S. niet voldeed aan de voormelde inkomensvoorwaarde, gelet op zijn jaarlijks inkomen van 2.781,52 EUR met één kind ten laste. Die vaststelling was dan ook een wettelijke reden om de verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren.

Wanneer verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het levensbedreigend gevaar om terug te keren naar Palestina, wenst verweerder te argumenteren dat verzoeker diende te voldoen aan de hierboven beschreven financiële voorwaarden om als student in België te verblijven, quod non. De vermeende levensbedreigende situatie is geen wettelijk criterium om als student gemachtigd te worden tot het verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, diende de overheid dan ook geen rekening houden met die argumentatie, gezien het verblijfsmotief het volgen van hogere studies in België uitmaakte.

De bestreden beslissing is de resultante van de artikelen 58 2° en 60, 2° van de vreemdelingenwet . waar uitdrukkelijk bepaald wordt dat diegene die in het kader van hoger onderwijs in België wenst te studeren het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dient voor te leggen.

Verwerende partij meent bijkomend dat wel degelijk voldaan werd aan de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Uit de bestreden beslissing bleek duidelijk op welke gronden de aanvraag werd geweigerd. Bijgevolg kon verzoeker met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen die beslissing.

Het middel is niet gegrond."

Verweerder zet in de nota met opmerkingen, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende uiteen:

Het eerste middel: "Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel."

Verzoeker gaat niet akkoord dat de bestreden beslissing niet ingaat op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden, zoals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling conform artikel 3 van het E.V.R.M., de duurzame relatie met de Belgische onderdaan conform artikel 8 van het E.V.R.M., afwezigheid van een Belgische ambassade te Palestina. Verzoeker stelt niet te kunnen deduceren welke belangen de overheid met de bestreden beslissing beoogt en zodat de belangen die de staat (niet) laat geleden, niet opwegen tegen de belangen die verzoeker aanvoert.

Een verwijderingsmaatregel mocht niet zomaar genomen worden, gelet op de thans hangende tweede regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.
Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van de beslissing van 27 januari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden.

Deze beslissing werd op uitgebreide wijze gemotiveerd en de bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers verblijf in België illegaal is. Deze vaststelling alleen al, die overigens niet betwist wordt door verzoeker, volstond om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Om als student in België te verblijven dient te worden voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 58 van de vreemdelingen. Verzoeker diende dan ook aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte, quod non.

Verwerende partij meent bijkomend dat wel degelijk voldaan werd aan de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Uit de bestreden beslissing bleek duidelijk op welke gronden het bevel werd gegeven.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het indienen van aanvraag op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Bijgevolg verhindert een hangende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. De hangende verblijfsaanvraag diende dan ook niet uitdrukkelijk in rekening te worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

Het tweede middel: "Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet."

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing diende rekening te houden met de aangevoerde buitengewone omstandigheden, zoals het gegeven dat er geen Belgische ambassade in Palestina is, vanwaar de verblijfsaanvraag kon worden ingediend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.

De thans bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, welke werd genomen onder meer in navolging van de verwerping van verzoekers verblijfsaanvraag. De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond werd bevonden, werd op uitgebreide wijze gemotiveerd en op zorgvuldige wijze genomen.

Hoe dan ook was de geldigheidsduur van het visum verlopen sinds 19 juli 2007, zodat verzoeker sindsdien illegaal in het Rijk verbleef.

Deze vaststelling alleen al, die overigens niet betwist wordt door verzoeker, volstond om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen blijken geen voorwerp van betwisting. Derhalve ontwikkelt verzoekende partij geen middelen die de rechtmatigheid van het betwiste bevel kunnen doen wankelen.

Het middel is ongegrond."

4.3. In de repliekmemoires stelt verzoeker dat het niet voldoende is om in de eerste bestreden beslissing de voorwaarden zoals voorzien in artikel 58 van de Vreemdelingenwet na te gaan, zonder de aanvraag ter motivering in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard omdat de financiële dekking van verzoeker als student niet verzekerd wordt.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard en dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden bijgevolg zijn aanvaard. De aanvraag om machtiging tot verblijf is volgens de gemachtigde van de minister op regelmatige wijze in België ingediend aangezien de aanvraag ontvankelijk is verklaard. In de mate dat verzoeker in zijn middel de verwerende partij verwijt niet te hebben geantwoord op de door hem in zijn aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden mist het middel juridische grondslag.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag echter niet alleen klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, hij dient ook de redenen op te geven waarom hij een machtiging wenst te bekomen om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 31 november 2007, aangevuld op 7 november 2008 legt verzoeker de nadruk op zijn duurzame relatie met een Belgische onderdaan, zijn integratie, het feit dat hij in België een leven heeft opgebouwd zowel op familiaal als op professioneel vlak en vraagt hij regularisatie om humanitaire redenen, met name zijn homoseksualiteit dat in zijn herkomstland wordt onthaald met een vijandige houding. In de feiten uiteenzetting van de aanvraag ingediend op 31 november 2007 stelt hij dat hij zijn universitaire studies die hij in zijn herkomstland had aangevat in België wenst voort te zetten.

De eerste bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de redenen ten gronde aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende:

“Uit de voorgelegde belastingsaangifte van het jaar 2008 blijkt dat het netto-inkomen van de garant die te zijnen gunste een verbintenis tot tenlasteneming overeenkomstig Bijlage 32 heeft onderschreven voor de duur van de studies aan de VUB ontoereikend is. Het netto-jaarinkomen van Mijnheer S. bedraagt slechts 2781, 52 euro hetgeen onvoldoende is om in zijn levensonderhoud, dat van zijn kind ten laste en de student te voorzien. (Het wettelijk voorziene netto-maandinkomen dient 750 euro voor de garant + 558 euro voor de student + 150 euro per persoon ten laste van de garant te bedragen.) Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd en wordt zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf verworpen.”

Waar verzoeker in zijn middel stelt dat in de verwerping van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt geantwoord op de omstandigheden die verzoeker aanhaalde teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing enkel motiveert met betrekking tot zijn wens om zijn universitaire studies in België verder te zetten. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat rekening werd gehouden met de overige aangehaalde redenen om tot een verblijf te worden toegelaten, meer in het bijzonder met betrekking tot zijn homoseksualiteit en zijn relatie met een Belgische onderdaan. De eerste bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Met betrekking tot het bevel van 27 januari 2009 om het grondgebied te verlaten stelt verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van de beslissing van 27 januari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide bestreden beslissingen wegens verknochtheid samen te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en het bevel van 27 januari 2009 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.